

А си стана дели Магдалена,
Тѣ погледна одъ джамлій пенджери,
На Стефана тихомъ отговаря.
„Ета тебе Стефанъ харенъ юнак!
Ти си юнакъ, асъ поюнакъ отъ теб’.“

70.

ХКАПИТАНОВЪ
УЧЕНИКЪ

Рада Влахиня.

Хубаво Радо Влахино,
Презъ село идатъ Татаре,
Всичко-то село излезе,
Черни Татаре да гледа,
И бяла Рада излезе,
Черни Татаре да гледа.
Всички-те миромъ минаха;
Едно проклето Татарче
А то си миромъ не мина,
Ами си коня разигра,
Тѣ зело Рада Влахиня.
Радина клета майчица
И тя следъ Рада идеше,
Текомъ тече и вика:
„Дешерко Радо хубава!
Кога си идешъ, Радо ле,
На Татарскі-ятъ вилеятъ,
Ако ми бѣдешъ болярка,
И ти ми китка допрати,
Стегната съ бѣла коприна,
Бѣло за тебе да носа.
Ако ми бѣдешъ сирота,
А ти ми китка допрати,
Съ черна коприна увита,
Черно за тебе да носа.“
Кога ъ тамо отишла
На цареви-те сарае,
Самъ ми ъ царя посрешна,
Даде ъ златна яболка,
Па на Рада си думаше:

„Хубава Радо Влахиньо!
Я прими златна яболка,
Три пѣти порти удари,
Ако ся порта отвори,
Ти щешъ царица да станешъ;
Ак’ ся порта не отвори,
А ти робина щешъ станешъ.“
Послуша Рада Влахиня,
Пріяла златна яболка,
Десна си рѣка дигнала,
Яболка небе хвѣрлила,
Порта-та са отвори.
Самъ си ся цар-отъ обрадва,
Тѣ пріе Рада Влахиня,
На чардаци ъ искачи,
Тѣ ъ столнина хариза;
Станала Рада царица.
Минало ся до три години,
Добила мъшко детенце,
Тогавъ царю думаше:
„Царю ле, государю ле!
Азъ имамъ стара майчица,
Кога на самъ да дода,
А то ми мама зарѣча,
Ако зи клета робиня,
А азе ъ запрата,
Та жива да ме жале’е;
Ако ли бѣда царица,
А азе да ъ запрата,
Бело, зелено да носи.“